

Fragment uit Marlies Slegers, *We moeten je iets vertellen*, Luitingh-Sijthoff, 2023.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder
worden verspreid.

Ganzen.

Ganzen blijven hun leven lang bij elkaar.

Zebravinken ook. En dwergpapegaaien, niet te vergeten. Sommige uilsoorten en adelaars gaan ook nooit uit elkaar. Eeuwigdurende liefde. Net als in sprookjes die eindigen met ‘En ze leefden nog lang en gelukkig!’. Dat heeft de natuur zo bedacht, las ik laatst in *Het grote vogelboek*. Zo blijven koppeltjes bij elkaar omdat dat het veiligst is voor hun jonkies. Die kunnen dan in alle rust opgroeien tot ze volwassen zijn, pas daarna vliegen ze uit. Zij wel.

Ik zou willen dat ik een ganzenkind was. Of een adelaarsjong.
Hoe doen die vogels dat toch?

Als ik dat weet, kan ik misschien zorgen dat pap en mam bij elkaar blijven. Ik wil namelijk niet dat ze gaan scheiden. Dat we zo’n gezin worden dat als los zand uit elkaar valt. Wij horen bij elkaar, zoals puzzelstukjes van dezelfde puzzel. Als ze uit elkaar gaan, dan worden we stukjes die opeens op verschillende plaatsen terechtkomen.

We zouden misschien moeten verhuizen. Jules is laatst helemaal naar de andere kant van het land verhuisd omdat haar ouders gingen scheiden. Haar moeder kreeg een nieuwe relatie en die man woonde tweehonderd kilometer verderop. Jules nu ook.

Ik wil er niet eens aan denken dat pap misschien op een dag een nieuwe vrouw zal hebben, of mam een andere man. Zonder te weten wie het zijn, haat ik die mensen nu al. Bovendien hebben zij misschien ook kinderen en dan moeten onze gezinnen gaan mengen en dat is gedoe. Dat hoeven vogels dus nooit. Die mengen geen nestjes.

Nee. Ik wil niet dat pap en mam uit elkaar gaan, en ik begrijp ook niet waarom zij dat zouden willen.

Daarom heb ik deze zomer een doel: erachter komen waarom ze denken dat ze uit elkaar willen en begrijpen wat er met pap aan de hand is. Als ik dat weet, kan ik er misschien voor zorgen dat ze bij elkaar blijven, zodat dit een verhaal over liefde wordt. Liefde die alles overwint.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Laat ik in ieder geval vertellen hoe het begon. Of misschien kan ik beter zeggen: hoe het eindigde.

Een halfjaar voordat pap en mam uit elkaar gingen, begonnen de eerste ruzies. Voor die tijd hadden ze eigenlijk nooit ruzie. Dat was juist zo fijn aan ons: wij waren een rimpelloze zee. En toen kwamen daar de eerste golven in. Die golven werden steeds hoger.

De ruzies gingen aanvankelijk over heel stomme dingen. Een koelkast die mijn moeder niet goed dicht had gedaan. Mijn vader die ongeduldig onderaan de trap stond en riep dat ze – alweer – te laat zouden komen. Dat mijn vader elke zomervakantie weer naar Frankrijk wilde en wij iets anders (daarom waren we vorig jaar gelukkig een keer naar Italië gegaan). Het stilzwijgen in de auto, waarbij ze alleen dingen zeiden als: ‘Je had hier rechts moeten gaan, maar ja...’ Het ‘ja’ werd uitgerekt als een elastiek, waarna het venijnig terugveerde en gevolgd

werd door een diepe, geïrriteerde zucht. Ogenscheinlijk kleine dingen die groot blijken te kunnen worden, als tuimelkruid dat steeds meer verzamelt op zijn pad.

Ze leken vaker niets meer tegen elkaar te zeggen te hebben. Soms doet stilte meer pijn dan lawaai, als het gevuld is met boosheid.

Bij elke nieuwe ruzie kwamen alle oude ruzies ook weer tevoorschijn. Zo werden de ruzies steeds groter. Oude koeien uit de sloot halen, noemde mijn moeder dat. Maar soms blijken oude koeien verrassend levend te zijn.

Ik zou trouwens ook kunnen beginnen met de dag dat pap en ik bij de flamingo's waren, en de vogels allemaal wegvlogen – een prachtig gezicht van roze tegen de ondergaande zon.

Maar ik begin hier: de dag dat ons gezin als vuurwerk uit elkaar spatte. Dat is nu een paar weken geleden.

Het ene moment waren we nog bij elkaar, in dezelfde huls, als een sierpijl. Houtskool, zwavel, kleurstof, kaliumnitraat en een ontsteker. Als losse onderdelen heb je er niet zoveel aan, maar doe ze bij elkaar met nog wat chemicaliën, en je krijgt een prachtige vuurpijl, die goud spettert en vonkt aan de hemel.

Vuurwerk werd vroeger gebruikt om boze geesten weg te jagen. Die zouden dan zo schrikken van het kabaal en de felle lichtflitsen in de lucht dat ze verblind en doof de weg kwijtraakten en wegbleven. Daarom gebruiken veel culturen vuurwerk als ze het nieuwe jaar in gaan. Zo verjagen ze kwade geesten en kunnen ze het nieuwe jaar goed beginnen.

Alleen gaat het nu om een gewone zaterdag in het voorjaar, niet om oudejaarsavond. Toch ontsteken pap en mam de vuurpijl die wij zijn. En ze verjagen er geen monsters of geesten mee, maar liefde.